

din Vaslui 1490, Rev. Toc. I, 419; același, Inscriptia de la biserica Sfinții Apostoli din Huși, 1494, ibid. II, 191; Gr. Tocilescu, Raporturi asupra citorva mănăstiri, schituri și biserici din țară în An. Ac. rom. ser. II, t. VIII, sect. II.— Despre monezi: Dim. Sturza, Memoriu asupra numizmaticeii românești, Col. Tr. 1877, p. 493 sqq.; aceleași, Nouă descoperiri numizmatice românești, în An. Ac. rom. ser. II, t. VIII, sect. II; Hasdeu, Limb. sl. l. Rom. l.e.

21. Cunoștințe asupra limbei românești din timpul care se întinde între epoca încetării inscripțiilor în Dacia (255) și veac. XVI căpătăm din mărturiile străinilor și din cuvintele românești răzlețite prin actele publice slavonești.

Mărturii asupra limbei românești dau următorii scriitori bizantini și serbi care citează câteva cuvinte și câteva forme:

Priscus, mijlocul sec. V, *Historia byzantina*, în *Corpus scriptorum historiae byzantinae*, Bonnae, 1829, p. 183, spune că autohtonii din țara care se întindea între Dunăre și capitala lui Atila beau o băutură numită μέδος (mied? cf. *Burlă*, D-l Paul Hunfalvy și teoria lui Roesler, în Rev. Toc. II, 283 sqq., III, 89 sqq. Se poate ca cuvântul să fi fost al Romanilor din Panonia).

Procopius, 527—565, *De aedificiis*, ibid. Bonnae, 1838, p. 284, 285, 307, 308 dă următoarele nu-